

ПРОСТОЕКОНОМІКА

Про економіку й фінанси
простими словами

№ 1(1) 2018

Фінанси у казках

*Чорноморський національний університет імені Петра Могили
Факультет економічних наук*

Засновано у 2018 році.

Засновник - кафедра фінансів і кредиту Чорноморського національного університету імені Петра Могили

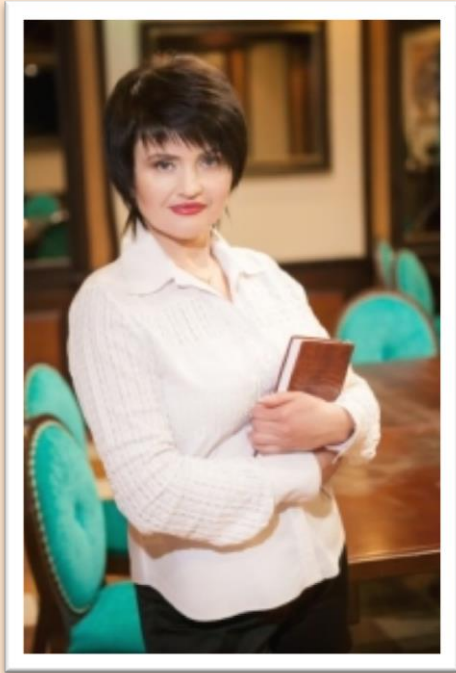
Редакційна колегія

- Євчук Л. А.*   *головний редактор журналу «Простоекономіка», доктор економічних наук, професор, професор кафедри фінансів і кредиту.*
- Черненко К. П.*   *заступник головного редактора журналу «Простоекономіка», кандидат економічних наук, доцент, в.о.завідувача кафедри фінансів і кредиту.*
- Конєва Т. А.*   *редактор журналу «Простоекономіка», кандидат економічних наук, доцент, доцент кафедри фінансів і кредиту.*
- Філімонова О. Б.*   *редактор журналу «Простоекономіка», кандидат економічних наук, в.о.декана факультету економічних наук.*
- Васильєв А. А.*   *редактор журналу «Простоекономіка», кандидат економічних наук, доцент б.в.з. кафедри фінансів і кредиту.*
- Лушко С. М.*   *редактор журналу «Простоекономіка», викладач кафедри фінансів і кредиту.*

У журналі збережено авторське подання стилю і змісту публікації.

Текст всіх публікацій є авторським правом їх авторів. Використання матеріалів журналу дозволяється лише з зазначенням походження публікації.

USSN 10326-0417

ВСТУПНЕ СЛОВО ГОЛОВНОГО РЕДАКТОРА

Шановні читачі!

Кому потрібно розумітись в економіці і фінансах?

Якщо економіка оточує всіх людей і всі люди мають гроші, то в цих речах, основних їх моментах мають розумітись усі.

Своїм журналом ми ламаємо стандарти подання професійної інформації. Ми знайомимо всіх з серйозними, важливими речами за допомогою простих слів. На стільки простих, що вони зрозумілі навіть дітям.

Ми представляємо серію номерів журналу, де розповідаємо дітям про основи фінансів через казки.

Перший номер журналу присвячений роботі фінансових посередників: банків, ломбардів, закладів швидких позик типу «Гроші до зарплати», страхових компаній, колекторських служб, інших.

З найкращими побажаннями успіхів в освоєнні засад економіки та фінансів,
Головний редактор журналу «Простоекономіка»,
доктор економічних наук, професор кафедри фінансів і кредиту,
Людмила Євчук

Фінансові посередники

ЗМІСТ

Розповідь пєсика Сїрка про подорож казковим зачарованим лїсом	5
<i>Вїкторїя Муштаї</i>	
Подорож Кролицї по звїрополїсу	7
<i>Антонїна Герасїмова</i>	
Подорож свїні Альфреда по країнї боргїв	8
<i>Кирило Сачава</i>	
Подорож русалоньки Аріель по забороненим водам	10
<i>Анастасїя Пастух</i>	
Подорож Колобка до банку Кедолїс	12
<i>Юліана Новак</i>	
Подорож Кота у чоботях по Фїнанслїндїї	14
<i>Ганна Семененко</i>	
Казка про бременських музикантїв	17
<i>Юлія Куречко</i>	
Русалонька у свїті фїнансїв	18
<i>Юлія Іонова</i>	
Фїнансова історїя Червонокапелюшникїв	20
<i>Олена Глубоченко</i>	
Весїлля Міккі та Мїннї. Де взяти грошї?	22
<i>Катерина Русанова</i>	
Золотї яйця та криза	25
<i>Ірена Алваджи</i>	
Кругосветное путешествие трех друзей	27
<i>Ольга Бочкарьова</i>	
Путешествие Колобка по лесу	31
<i>Тетяна Крапївіна</i>	
Казка про Іванка-дурника	32
<i>Оксана Кривулько</i>	
Подорож Червоної шапочки по казковому лїсу	34
<i>Юлія Василевська</i>	
Фїнансова подорож Колобка	36
<i>Ярослав Коваль</i>	
Подорож Кошеняти з країнї чудес по сучасному мїсту	38
<i>Катерина Михайлова</i>	
Незнайко у мїсті грїхів	40
<i>Вадим Дяченко</i>	
Сказка о молодце Владимире	44
<i>Олена Кандїба</i>	

Вікторія Муштай

*Студентка 4-го курсу
Спеціальність «Фінанси, банківська справа та
страхування»
Чорноморський національний університет
імені Петра Могили, м. Миколаїв*

РОЗПОВІДЬ ПЕСИКА СІРКА ПРО ПОДОРОЖ КАЗКОВИМ ЗАЧАРОВАНИМ ЛІСОМ

Жив собі поживав песик Сірко в селі Вишневе біля зачарованого лісу.

«А чому зачарований?» – запитаєте ви. А тому що цей ліс зовсім не такий як інші, в ньому відбувалися загадкові події. Мешканці лісу жили майже так, як справжнісінькі люди, спілкувалися, ходили на роботу та заробляли гроші.

Сірко з самого дитинства був дуже допитливий, завжди знаходив собі пригоди на хвостика, але це його не лякало. Ще будучи зовсім маленьким, Сірку його мама перед сном розповідала цікаві історії про зачарований ліс. Він уважно слухав, запам'ятовував та чекав моменту, коли ж він стане дорослим та зможе сам потрапити до того лісу й на власні очі побачити, що там коїться.

Ось одного теплого ранку Сірко все ж таки насмілився та вирушив на пошуки пригод. Прибувши до лісу він побачив, як на галявині відбувався суд. А засудженою була красуня, яскраво рудого кольору лисичка. Як виявилось, вона дуже часто користувалася своєю гарною вродою та хитрючими блакитними очима і цим заводила звірів в оману. Лисичка то була хитрою, але зовсім не розумною. Вона купувала біткоїни та думала, що стане найбагатшою та найуспішнішою леді лісу. Думала, що всі фінансові установи, які знаходилися в лісі також будуть її, і вона зможе керувати самостійно даною фінансовою пірамідою.

Але так траплялося, що не думаючи, як правильно вчинити, вона завжди програвала. У грі на біржі їй також не везло. Не втрачаючи віри в свою мрію, вона займала гроші в знайомих та друзів, але після обіцянок повернути, вона так гроші і не повертала. Після того Лисичка наважилися піти до банку Лісовичок та взяти кредит. Хитрий погляд та яскрава врода знову взяла за своє і, звичайно, їй видали кредит в банку Лісовичок. Даний банк користувався попитом, адже він був єдиним, який цілодобово завжди при потребі виручав звірів. Навіть коли Білочці не вистачало трохи грошей, аби заплатити лісовому майстру дятлику, щоб він шкідників в її будиночку знищив. Вовчику також банк видавав кредит, тому що він купив машину, а на те щоб оформити страховку у страховій компанії також трохи не вистачало.

Лисичка взявши гроші в кредит швидко побігла в надії, що ось-ось виграє на цей раз. Але, як ви зрозуміли, що і в даному випадку їй не пощастило. А що саме цікаве, вона завжди змінювала місце проживання, в надії, що її ніхто не зможе примусити повернути кошти, тому що її важко знайти. Не розгублюючись, Лисичка шукала інвесторів, які допоможуть їй піднятися та розбагатіти, але в лісі ніхто не хотів з такою хитрюгою мати

спільну справу. Ось одного ранку вона прибігла до банку Зелений в надії, що він знаходиться на окраїні лісу і про її невдалі кредитні історії банку невідому. Так як раз під час нібито оформлення кредиту приїхали патрульні лісу та заарештували боржницю.

Суд Лисичка дав право обирати, або вона назавжди покидає зачарований ліс, або присуджується до одного року виправних робіт на волонтерській основі в лісі і ніхто із мешканців лісу не позичить гроші в борг.

Мораль казки така, що не потрібно намагатися бути хитрішою ніж усі інші, не потрібно дурити, адже коли дійсно тобі потрібна буде допомога, то ніхто не повірить та не подасть лапу. І завжди кожен отримувати те, що він заслужив.

Ось така одна маленька історія із пригод песика Сірка. Далі було також досить багато цікавого...

Антоніна Герасимова

*Студентка 4-го курсу
Спеціальність «Фінанси, банківська справа та
страхування»
Чорноморський національний університет
імені Петра Могили, м. Миколаїв*

ПОДОРОЖ КРОЛИЦІ ПО ЗВІРОПОЛІСУ

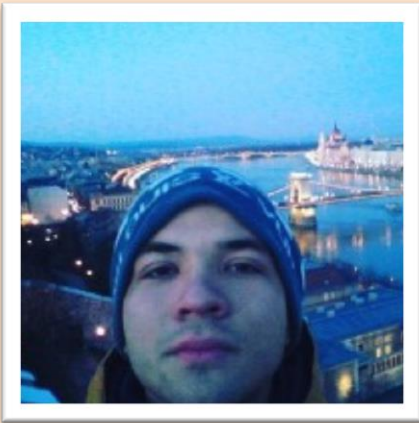
Жила-була у Звірополісі кролиця, яка з дитинства мріяла працювати у великій фінансовій компанії. Часи були важкі і щоб мати хоч якісь гроші, вона пішла працювати касиром у супермаркет. Але і тих грошей ледь вистачало, щоб жити в достатку. Потреби з кожним днем зростали: витрат ставало більше, ніж доходів. Крім того, у Звірополісі почали говорити про наближення економічної кризи: інфляція, застій у виробництві власних товарів і т. ін. Тож кролиця вирішила взяти кредит.

Йшла вона містом і зустріла біля найближчого банку «ФоксБанк» на вигляд дуже доброго й милого лиса. Він заманив зневірену кролицю в банк і обманом змусив її взяти кредит під неймовірно великі відсотки річних. Більш того, наївна і довірлива кролиця взяла кредит під заставу свого будиночка. Життя почало налагоджуватися: гроші були і вона ні в чому не потребувала. Минав час, а кредит треба було виплачувати. Відсотків по кредиту накопичилося дуже багато, бідолашна кролиця зрозуміла, що її обдурили, але діватися було нікуди, потрібно було виплачувати необхідну суму.

Вона вирішує скористатися мережею ломбардів «ЗаймУМиші». Спершу кролиця заклала речі, які були найменш необхідні, але цього було замало. Тоді вона зважилася закласти ланцюжок з підвіскою у вигляді морквини, що було сімейною реліквією. Але хитрі працівники ломбарду навмисно не давали багато грошей за коштовність. Зрештою усіх зібраних грошей було недостатньо для погашення кредиту і її будиночок забрали. І вона була змушена проситися пожити до друзів.

На щастя, коли кролиця тільки взяла кредит, то вклала частину грошей в інвестиційний фонд, які були інвестовані в більш ризикові, але потенційно більш прибуткові акції. Це дало змогу примножити вкладену суму грошей в декілька разів і купити собі маленьке, скромне, але своє житло.

Мораль цієї казки в тому, що не потрібно приймати серйозні рішення навмання, особливо з приводу фінансів, слухаючи нібито «професіонала своєї справи», який насправді вміє красномовно підбирати слова заради власної вигоди. В таких ситуаціях необхідно аналізувати і прораховувати кожен свій крок, кожен цифру та кожне слово.

Кирило Сачава

*Студент 4-го курсу
Спеціальність «Фінанси, банківська справа та
страхування»
Чорноморський національний університет
імені Петра Могили, м. Миколаїв*

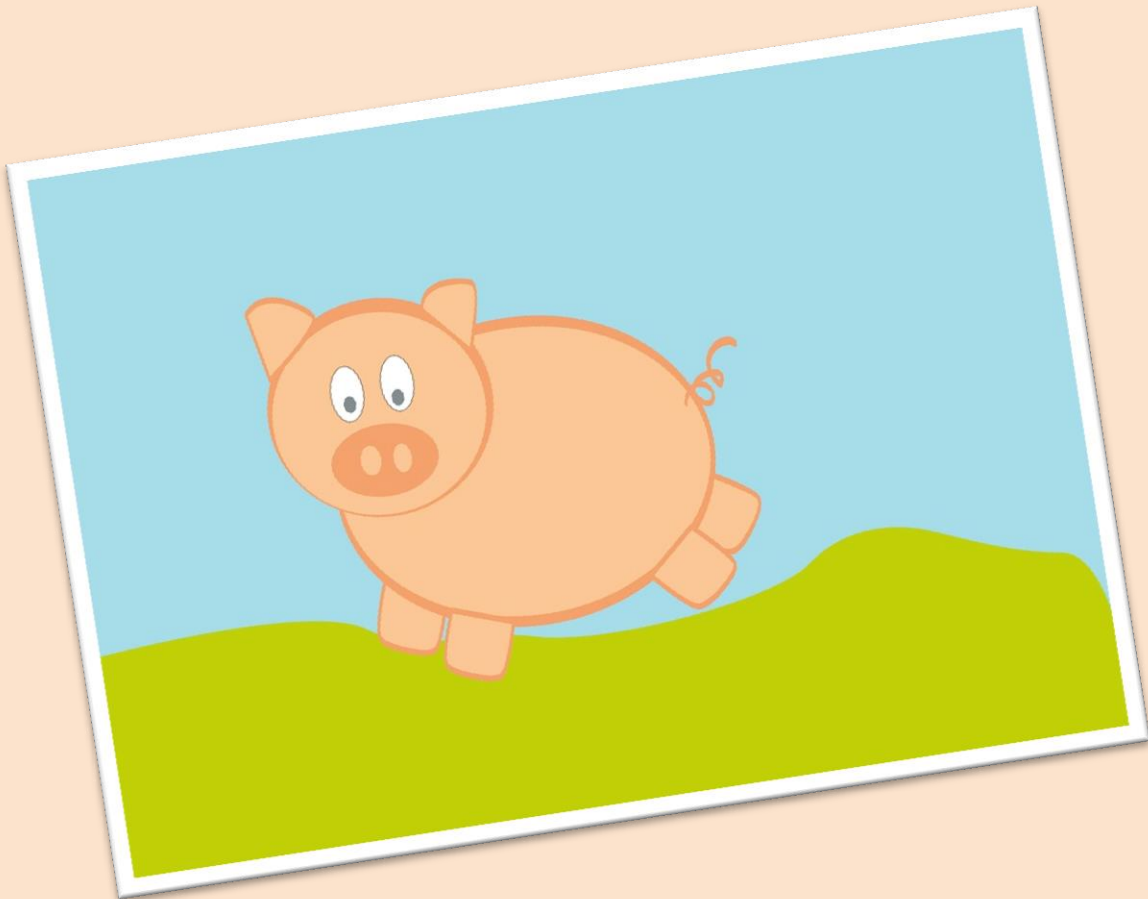
ПОДОРОЖ СВИНІ АЛЬФРЕДА ПО КРАЇНІ БОРГІВ

Жив був у країні боргів Альфред, дуже важко йому було існувати, адже всім фінансово неграмотним істотам живеться тяжко. Проте, Альфред не хотів миритись із обставинами, які склалися, він був не звичайною свинєю, а свинєю з характером. З наміром змінити своє життя на краще пішов Альфред у подорож, шукати фінансових посередників, які могли б вплинути на його майбутнє життя. Першим, хто зустрівся нашому герою був працівник фірми з надання мікрокредитів – шакал Вимагайло. Поскаржився йому Альфред на своє неякісне життя, розповів, як набридло надавати всі необхідні документи, чути відмови від банків через свою погану кредитну історію. Сенс всього життя Вимагайла полягав у наданні допомоги таким нещасним особам, він пообіцяв, що позичить 50 свиників, не перевіряючи кредитну історію, що вся процедура з отримання коштів займе не більше 5 хвилин. Наша свиня була на сьомому небі від щастя, Альфред вже уявляв як він йде на свинячі перегони, щоб поставити всі гроші на свого кумира – свиню Міхаеля. Звісно, Вимагайло не проінформував позичальника про всі нюанси повернення боргу, лише дав на підпис договір, в якому зазначався термін повернення і відсотки. Після приємної зустрічі Альфред, як планувалося, пішов на перегони, сьогодні Міхаель був не в оптимальній кондиції, на жаль прибіг до фінішу лише третім. Питання пошуку коштів знову є актуальним, адже скоро у близького товариша Альфреда – Дугласа день народження, потрібно щось дарувати. За сумісництвом Дуглас був президентом всіх свиней, що проживали в країні боргів, сума, яку він заборгував є найменшою у порівнянні з сумою своїх побратимів, тому варіант відмови від присутності на святі не розглядався. Альфред вирішив продовжити свою подорож і наступним хто йому зустрівся був власник ломбарду – бегемот Стівен. Після короткої бесіди бегемот зрозумів, що Альфреду дуже потрібні гроші, помітивши 10-ти граміву ціпку з лимонного золота на шиї у нашого персонажа, Стівен запропонував 30 свиників за цей товар при тому, що реальна ціна 1-го граму золота дорівнювала 20 свиників. Не володіючи дійсною інформацією, Альфред погодився на обмін, адже йому здалося, що це завищена ціна за його ціпку, але як хитра, раціонально міркуюча свиня не озвучив адекватну ціну на власний погляд. Угода відбулася, Стівен і Альфред обмінялися контактами за ініціативою першого, адже не розумно втрачати такого ласого клієнта. Питання пошуку грошей було вирішеним, проте, як буває у фінансово безграмотних свиней, нова проблема не змусила себе чекати. Виявляється, що офіційною валютою країни боргів були фінансики. Альфреду потрібно обміняти свиники на фінансики, щоб подарунок товаришеві був максимально приємним. Пішов він до власниці

пункту обміну валюти – тигриці Матільди. Вони вже були знайомі раніше, це й стало вирішальним фактором при обранні валютного пункту свинею. Курс центрального банку в країні дорівнював 2 свиника за 1 фінансик. Тигриця була надмірно жадібною, встановлювала максимально вигідний для себе курс, ввечері любила приймати ванну з грошима. Без жодних проблем вона поміняла Альфреду 30 свиників на 5 фінансиків. По дорозі додому Альфреду надійшов дзвоник від Вимагайла, який почав погрожувати і повідомив про необхідність повернути 300 свиників до кінця місяця і історія з пошуком грошей почалася з початку.

Сенс життя свині полягає у пошуку грошей для повернення боргів, отже не слід уподібнюватись Альфреду, краще бути фінансово грамотною особою і ніколи не подорожувати до країни боргів, хоча місцеве населення радіє мігрантам, адже разом веселіше.

Анастасія Пастух

*Студентка 4-го курсу
Спеціальність «Фінанси, банківська справа та
страхування»
Чорноморський національний університет
імені Петра Могили, м. Миколаїв*

ПОДОРОЖ РУСАЛОНЬКИ АРІЕЛЬ ПО ЗАБОРОНЕНИМ ВОДАМ

Жила була Русалонька. І ось одного разу навесні вона згадала, що до 8 березня забула купити подарунки своїм сестричкам. Грошей вона не мала, проте у неї було дуже багато цікавих речей, які вона збирала давно по різних берегах. Але щоб поміняти їх на гроші їй потрібно плисти в заборонені води, в які її батько Нептун забороняє ходити. Чому забороняє? Він каже, що там кожен хоче обдурити і скористатися Русалковою наївністю.

Але робити було нічого, Русалоньку вже було не зупинити.

Прокинувшись рано вранці попливла Аріель в свою печеру і склала в сумку срібну вилку, старовинний свічник і кулон «серце океану», який вона знайшла біля затонулого корабля. І попливла Русалочка в заборонені води. Вода повільно міняла колір з смарагдового в темно-синій, навколо стали з'являтися дивні русали і невідомі риби ... і тут пролунав знайомий голос:

- Аріель, ти знову робиш те, що тобі заборонено? Тільки вчора голос повернули, сьогодні ти знову пливеш в лігво до Урсули. – Це був Себастьян, який заснув у величезній копиці волосся Аріель.

- Себастьян? Що ти тут робиш? Я просто хочу порадувати сестер в жіночий день. І я пливу не до Урсули, а до її сусідки, медузи Олімпії. Вона господиня ломбарду. Я поміняю непотрібні мені речі на гроші, і зможу купити сестрам нові купальники від Вікторії Сікрет. Ти бачив їх нову колекцію? З глузду можна з'їхати. А, ось і ломбард. (Відкриває двері печери)

- Здрастуйте, Олімпія. Мені потрібно скористатися вашими послугами. Що ви можете мені за це запропонувати? (Вивалює все з сумки)

- Аріель, тобі ж немає 18, я нічого не можу тобі запропонувати, люба.

- Олімпія, а у вас немає ліцензії, хоча повинна бути згідно закону. А мій батько Нептун.

- Ох, добре. Я можу дати тобі за це одну тисячу морських дублонів. Тільки готівки у мене немає. Урсула обкрадала мене зі своїми вуграми і я стала зберігати гроші на карті. Я переведу тебе їх через Хвиля24.

- Олімпія, але у мене немає карти.

- Люба, з тобою стільки проблем. Я ж навіть договір не можу з тобою скласти без документів. Нехай у мене і немає ліцензії, але я дотримуюся закон в усьому іншому. У мене її немає тільки тому що я хотіла назвати «Ломбард у Олімпії», а мої конкуренти зареєстрували раніше мене «Ломбард біля Олімпії», а згідно із законом не можна реєструвати ломбарди зі схожими назвами. Ох, до речі, можу оформити договір на

Себастьяна.

- Нептун мене зварить. – засумував Себастьян

- Отже, перевір договір. Згідно із законом там повинно бути: адреса і найменування ломбарду, прізвище, ім'я та по батькові Себастьяна, його паспортні дані, найменування всіх твоїх речей, що закладаються, права і обов'язки сторін, сума, дата, терміни до коли ти можеш викупити свої речі, причини пролонгації і підписи . І крім цього, відсоток за користування цими кредитними грошима, які я тобі даю. Гроші я скинула на карту Себастьяна.

- Я не збираюся їх викуповувати, але так, все вірно. Спасибі Олімпія. Себастьян, тепер ми в банк. (Підпливають до банку)

- Добрий день Аріель і Себастьян, вас вітає головний морський банк Хвиля. Чим ми можемо вам допомогти?

- Ви можете поставити більше банкоматів, чому ми повинні приходити до вас, щоб зняти гроші з карти. – забуркотів Себастьян.

- Ми працюємо над цим, але установка банкомату під водою це дуже дорого, а Нептун не фінансує нас в достатній кількості. Але раз ви тут, то ми миттю видаймо вам ваші гроші, Себастьян, якщо ви прийшли до нас за цим.

- Так, за цим, хочу зняти гроші з карти. До речі, я все одно забув її вдома в своєму парадному панцирі.

- Вам пощастило, що наш банк надає послугу «зняти гроші без карти». Ми можете зробити це за номером вашої мобільної ракушки за допомогою банкомату в нашому банку або через касу, якщо пам'ятаєте ваш номер карти і у вас є з собою паспорт.

- Я зроблю це через касу...(отримав гроші). Тримай Аріель свої гроші і попливли в наші тихі води.

- Себастьян, насправді тут більше ніж мені потрібно, і раз вже ми тут, хочу залишок покласти тобі на депозит в якості подяки за допомогу. Мені потрібно всього лише **800** морських дублонів.

- Аріель, спасибі велике, але мені здається ти робиш це тому що у тебе скоро весілля і ти знаєш, що я все одно подарую тобі ці гроші. Але гаразд. Хто у вас тут відповідальний за депозити?

- Мене звати Скотт, я швидка морська черепаха. У мене вже є шаблон договору, необхідно тільки вписати ваше ім'я, паспортні дані, ідентифікаційний код, вид рахунку, тобто депозит, сума, термін зберігання, відсотки нашого банку, тобто **20%** річних.

- Тааак, все заповнив, підписав і через рік на весіллі Аріель я подарую їй з принцом **240** морських дублонів.

- Все, а тепер в магазин. – радісно гукнула Аріель.

Юліана Новак

*Студентка 4-го курсу
Спеціальність «Фінанси, банківська справа та страхування»
Чорноморський національний університет
імені Петра Могили, м. Миколаїв*

ПОДОРОЖ КОЛОБКА ДО БАНКУ КЕДОЛІС

Жив був Колобок, з бабою і дідом. Набридло Колобку, захотілося дорослого життя. Бабка пішла за коровою, дід теж десь працював. Відмінна можливість, – подумав Колобок та і втік до лісу.

У лісі життя суворе, не те що у діда з бабою на підвіконні. Але Колобок труднощів не боявся він вже пів години в лісі і нічого не сталося! А отже, все буде добре!

Прийшов вечір та Колобок захотів їсти. Став шукати яблука, ягоди та ось тільки яблука їжачок вже з собою забрав, а ягоди Ведмідь на пиріжки.

- «Ведмідь добрий так дасть пиріжків безкоштовно за мої гарні очі та привабливу усмішку, піду до нього пиріжок попрошу» – подумав Колобок. Пішов до Ведмедя на ринок і каже йому: «Ведмідь, ти добрий, дай пиріжок!».

- «Добрий я та добрий, – говорить Ведмедик, – тільки моя доброта грошей коштує! Я он щоб досягти такого успіху на ринку спочатку в страховій компанії три роки працював, поки працював відкладав гроші на депозит і тільки згодом відкрив власну справу. Але все це я робив не для того, щоб такі як ти приходили та я їм пиріжки віддавав. Ну так що, є гроші?».

Зрозумів Колобок, що Ведмідь не альтруїст і пиріжки даром давати не буде, але і працювати в страховій компанії теж бажання не було. Ходив він по лісу, але ніхто за даром нічого не давав. Почув він що Лисиця дає гроші в Банку Кредоліс та за якихось 25% на місяць. Ну а що? Їсти хочеться, а пропозиція непогана. Пішов до Лисиці, вона посміхається йому, дай запитує чого так мало береш?

- «Бери побільше, встигнеш віддати і все у тебе налагодиться» – говорить. Колобок вуха розвісив та взяв побільше, думає ох наїмся тих пиріжків Ведмідь здивується, тільки на мене одного ті пиріжки пекти буде! Буду ходити по лісу з пиріжками і будуть усі мені задрити! Оце буде життя!

Жив день, два, тиждень минув. А потім Лисицю зустрів, та йому і каже:

- «Коли борг віддавати будеш ти ж уже купу грошей повинен?».

- «Відтам лисиця!» – сказав Колобок і вирішив, що з цього лісу пора змиватися.

Покотив він в інший ліс, а його там Вовк знайшов, приволік його назад до Лисиці. Виявилося, що Вовк в тому Банку колектором працює. Еееххх, а Колобок думав, що вони друзі, як же гроші змінюють людей.

- «Обдурити мене вирішив!» – грізно сказала Лисиця, – «Ну нічого у мене з такими хлопцями схема відпрацьована! Послуги Вовка я теж впишу в твій рахунок!» Як не

виправдовувався Колобок в нього нічого не вийшло.

Пішов до Ведмедя працювати, ягоди збирати, але зарплата була дуже маленькою і віддавати кредит не виходило! Згодом ще й Їжаку яблука заносив. Рік йшов другий і життя пролетіло, а кредит Колобка діти ще віддають ...

Отже, любіть своїх батьків, адже саме вони бажають для вас найкращого у житті. Та якщо ви вже і вирішили розпочати доросле життя, підготуйте себе для цього. Знайдіть роботу, житло та гарних друзів, які не підведуть вас та будуть допомагати. А то буде, як у житті Колобка, багато хоче, а робити нічого не хоче. Саме тому він як рибка на гачок піймався до Ліси з її кредитом.

Ганна Семененко

*Студентка 4-го курсу
Спеціальність «Фінанси, банківська справа та
страхування»
Чорноморський національний університет
імені Петра Могили, м. Миколаїв*

ПОДОРОЖ КОТА У ЧОБОТЯХ ПО ФІНАНСЛЯНДІЇ

Де-не-де, в якомусь царстві, в якомусь державстві, хоча ні, не де-не-де, а в Фінансляндії жив був Кіт. Розумний такий, хитрющий Кіт у чоботях.

Був у нього невеличкий бізнес «Кіт на поміч». Мишей на замовлення ловив, з ремонтом допомагав, птахів з городів лякав та, бувало, що й розбійникам допомагати доводилось. Заможним котом він не був. Так, на молоко зі сметанкою вистачало та трохи на спокійну старість відкласти.

Одного суботнього дня прийшов до нашого Кота давній друг Хитун-Бовтун і почав плакати.

- Кіт друже мій, горе в мене!

- Що ж таке страшне трапилось, Хитунчик?

- Всі мої заощадження з'їла та проклята відьма Інфляція і не встиг я їх від неї ніяк захистити, от тепер на омріяний будиночок не вистачає грошиків.

- Ой-ой-ой, це ж вона і мої грошики з'їсти може, от халепа.

- Біжи друже спасай їх, поки не пізно.

Після тої страшної звістки від Хитуна-Бовтуна довго сидів Кіт у чоботях думав, що ж йому робити, у Гугла питав, знайомим дзвонив. Різні поради йому давали і все ж таки вирішив він їх у захисні фінансові установи віддати.

Рано-рано в понеділок, ще навіть півні не співали, вирушив наш герой свої заощадження рятувати. Спочатку він вирішив на консультацію до Скрудж МакДака, директора ФінДакБанку, завітати.

- Містер Скрудж, проблема в мене. Хочу грошики від відьми Інфляції захистити, чи можете мені допомогти?

- Ти мені не раз допомагав з тими набридливими мишами то я тобі правду скажу. У нас зараз проблеми із захистом від тої Відьми. Боюсь що до твоєї старості від коштів мало що залишиться, така в нас зараз проблема в країні з тією інфляцією. Але якщо хочеш то можемо вкласти в захисний депозит на рік. Там вони точно будуть в безпеці, а потім знову будемо думати що ж робити.

- Дякую пан Скрудж, я ще трохи подумаю.

- Нехай тобі щастить в цій нелегкій боротьбі.

І пішов наш Кіт у чоботях до наступного рятувального пункту - Фонду «Котопенсія», а завідувала ним пані Беладонна.

- Вітаю Вас пан Кіт, з чим завітали до нас?

- Ой, моя люба Беладонна. Не знаю вже що й робити. Якщо не знайду де свої грошики надійно від Інфляції сховати то буду на старість в дірявому кошику жити.

- Друже, Ви можете залишити їх у нас, ми маємо надійну систему захисту від чар злої відьми. А я захочеш на пенсію піти то будемо тобі по трохи виплачувати грошики, що й працювати не потрібно буде.

- А у Вас точно найкращий захист, я чув що Інфляція набирається сил.

- Ну поки вистачає, та хто ж його знає, що буде через пару років, може вона зовсім свої чари втратити.

- Дякую, я ще подумаю.

Вийшов Кіт у чоботях з фонду сумний при сумний, йде понурений бо ніхто ж не може йому забезпечити **100%** захист від чар злої Відьми. Так він бідний зажурився, що й не помітив як ледь не збив з ніг Барона Мюнхгаузена, ото б проблем було. А він, до речі, відома та заможна людина в Фінансляндії, власник трастового фонду «КарлТрастФонд», найбільшого фонду в країні. Бо Барон не в одній країні побував, з багатьма компаніями дружні стосунки налагодив, тож знає куди краще людські гроші вкладати.

- Обережніше, добродію. Ледь не збили мене. Чому ви такий похмурий, щось трапилось?

- Горе мені горе, вельмишановний Барон Мюнхгаузен, наближається лиха відьма Інфляція, а я все ніяк не знаю як від неї порятунок знайти, от йду й думку гадаю що ж робити та й Вас не помітив, пробачте.

- Ну тут я тобі можу допомогти, якщо бажаєш – вкладай кошти в мій фонди, а я вже подбаю про їх безпеку та навіть додатковий прибуток принесу.

- Що, прям **100%** безпеку гарантуєте?

- Ну пане Кіт, в нашому світі будь який бізнес ризиковий та вам вирішувати як до того ризику ставитися.

- Що ж, дякую, я трохи поміркую над вашою пропозицією.

Як ви, шановні читачі, вже зрозуміли то наш Кіт у чоботях має низьку довіру до всіх захисних фінансових установ, але він розуміє, що якщо ховати кошти дома в клубочку під подушкою, то їх знайде відьма Інфляція та з'їсть. Що ж все ж таки вирішив наш герой? Давайте з'ясуємо.

Глибока ніч за вікно, цвіркуни співають колискові та Кота в чоботях сон не бере, все думає, сушить собі голову як йому краще вчинити.

- О, еврика! Я розподілю свої заощадження між цими трьома захисними структурами та куплю собі невеличкий будинок. Може хоча б щось вдасться врятувати!

Так він і зробив, а що з того вийшло буде видно згодом.

Цю історію мені розказав сам Кіт у чоботях. Не вірите? Та годі Вам, правду кажу!

Так ось сиджу і думаю чи правильно він вчинив? Як на мене, то досить раціональний вчинок. Тримати свої заощадження вдома в довгостроковій перспективі зовсім немає сенсу, вони знецінюються, а в умовах нашої економіки ще й швидкими темпами, та і гроші повинні працювати. Тому треба їх інвестувати, а от куди, то вже інше питання.

Якщо мовити про довгостроковий період, як от наш герой хотів відкласти на пенсію, то банки не завжди можуть бути надійним варіантом. «Як так, це ж банк?», питаєте ви. Так, на перший погляд досить надійна структура, але відсотки під депозит рідко перевищують темпи інфляції, та і хто знає скільки ще цей банк буде діяти на ринку, мало чи не щомісяця якийсь банк закривається. Другий варіант – пенсійний фонд. Та сама

історія з його довговічністю, але пенсійні вкладення мають більший захист та контроль з боку держави. Ну а трастові компанії в нашій країні майже зовсім не поширені, як засіб інвестицій коштів. Проте цей вид вкладу здатний принести більші доходи ніж попередні варіанти, але в той же час має більший ризик.

Отже, якщо ви не схильні до ризику, але бажаєте отримувати інвестиційні доходи – диверсифікуйте свої вкладення та не забувайте по інвестиції в нерухомість.

Юлія Куречко

Студентка 4-го курсу

Спеціальність «Фінанси, банківська справа та страхування»

Чорноморський національний університет

імені Петра Могили, м. Миколаїв

КАЗКА ПРО БРЕМЕНСЬКИХ МУЗИКАНТІВ

Був в одного мірошника робітник, хлопець молодий – працював на млині, носив лантухи з борошном. Надійла йому ця праця, та й втік від хазяїна. Була в нього одна мрія, подумав трохи, він вирішив: «Піду я до міста Бремена, стану вуличним музикантом».

Іде хлопець, коли бачить, Осел стоїть з повозкою, і дуже важко дихає. Розповів Осел, що його вигнав хазяїн із-за того, що він вже старий і не годиться для роботи. Хлопець запропонував йому піти до міста Бремена: «Станемо там вуличними музикантами».

По дорозі вони зустріли Собаку в капелюсі, Кота в чобітках та Півня з золотим кільцем на нозі. Вони розповіли йому кожен про свою історію, і ніде їм тепер жити та що робити. Тому молодик запропонував їм приєднатися до їх гурту музик.

Але, от халепа! В них не було музичних інструментів, тому молодий чоловік запропонував здати до ломбарду всі цінні речі до ломбарду та взяти кредит у казковому банку, а потім викупити речі та віддати гроші за кредит. Так вони і зробили. На отримані гроші купили собі музичних інструментів: хлопець взяв гітару, Осел бас-гітару, Собака – трубу, Кіт – барабани, а Півень – дудку.

Потрапивши до міста, музики дійшли до головної вулиці, та зіграли там дивовижний концерт, перед усіма жителями міста. Городяни танцювали, співали та безкінечно аплодували музикантам. Це було справжнє свято для всіх!

По вулиці їхала карета з королівськими особами, в лиці Короля та його єдиної доньки, Принцеси королівства. Карета зупинилась біля концерту, і Принцесі так сподобалась мелодія, що вона теж захотіла станцювати, тому підійшла ближче. Погляди молодих людей зустрілися, і ви не повірите, це було кохання с першого погляду. Вони танцювали та співали кожен день, давали концерти кожен неділю, і так пройшло багато часу, але тіло та відсотки по кредиту музиканти, так і не віддавали. Заборгованість зростала як на дріжджах.

Банк почав шукати своїх боржників, тому послав за ними дужчих та злих помічників, для того, щоб притягнути порушників до відповідальності. Коли група музикантів знову давала свій концерт, на них вже чекала стража, і після виступу затримала їх. Перелякана Принцеса захотіла допомогти своїм друзям, тому пішла до банку для того, щоб зняти свої кошти з рахунку, і віддати за них заборгованість. Вона так і зробила. Віддавши банку борг по кредиту, музиканти були вільні, а борг Принцесі вони віддали з часом з виручених коштів концертів.

Головна думка цієї розповіді, ніколи не забувайте про свою відповідальність перед будь-якими фінансовим установами. Завжди пам'ятайте про свої борги і віддавайте їх вчасно.

Юлія Іонова

*Студентка 4-го курсу
Спеціальність «Фінанси, банківська справа та
страхування»
Чорноморський національний університет
імені Петра Могили, м. Миколаїв*

РУСАЛОНЬКА У СВІТІ ФІНАНСІВ

Одного разу в морських глибинах фінансового світу жила Русалонька. Нещодавно її батько помер і вона отримала великі статки від нього. Вона зовсім не знала, що робити з цим спадком, але розуміла, що у сучасному світі їй потрібно вкладати кошти, адже колись вони можуть закінчитись і вона зовсім не здатна працювати, бо все життя залежала від батька і не турбувалась про майбутнє.

Її друг Краб порадив покласти кошти на депозит в банк «Морський коник», бо за чутками це найнадійніший банк в морських глибинах і має найвищі відсотки – 37% річних. Та й колись Краб був кредитним експертом і Русалонька довіряла йому через це, але ніхто не знав чому він зараз вже не працює на фінансовому ринку. Русалонька була в захваті і поклала половину спадку в цей банк. Але навіть не підозрювала, що даний банк знаходиться в процесі ліквідації. Вона мала бесіду з банківським співробітником – Дельфіном Анатолієм, який її запевняв, що це найнадійніше вкладення і краще банка ніж цей вона не знайде. Русалонька була дуже наївною і не перевірила всю інформацію про банк та не думаючи вклала гроші. Невдовзі вона пішла відвідати свого друга Восьминіга Володимира та він був весь час зайнятий і не відволікався від свого комп'ютера.

- Що ти робиш? Чому ти не приділяєш мені увагу останні 2 місяці.

- Я працюю! Хіба я тобі не розповідав, що я біржевий брокер. До речі, чи не хочеш вкласти гроші в акції компанії «Акула бізнесу». Ця компанія скоро буде на підйомі, я впевнений, адже вони вигадали підводний пілосос, скоро всі будуть його купувати.

Русалонька нічого не розуміла в біржевих справах, проте вона второпала, що може дуже швидко збільшити свої статки і купити найгарніший замок про який вона так мріє. Вона сказала:

- Добре, згода!

Вона вклала 300 тис морських динариків – це було 30% від загального спадку, що вона отримала. Згодом акції компанії дійсно почали рости і вона втратила голову, адже була так близько до купівлі замку своєї мрії і вирішила вкласти все, що вона має.

Одного дня Русалонька переглядала телевізор і раптово наштовхнулась на жахливі новини: банк, в який вона поклала депозит – банкрут! А повернення вкладів ніхто не гарантує. На щастя вона не всі гроші поклала на депозит. Цього ж дня ввечері вона подзвонила своєму другу – брокеру, але він не відповідав. Подзвонила вранці – ніхто не відповідає. Вона запідозрила щось погане і вирішила перевірити інформацію в Океанеті. А там таке, що вона не могла навіть уявити: акції компанії «Акула бізнесу» упали до

незбагненної межі. Вона поїхала до свого друга, щоб розібратись з ним, але його будинок був виставлений на продаж.

Русалонька була в розпачі, вона почала працювати касиром у кредитній спілці, продала свій океаномобіль та здала в Ломбард всі свої прикраси. Одного разу пролунав дзвінок:

- Доброго дня! Вас турбує страхова компанія «Водорості надії». Чи можна до телефону пана Нептуна!
- Вибачте, він на жаль вже не може вам відповісти.
- Але в цьому місяці кожного року він повинен сплатити страховий внесок.
- Який внесок? Що він страхував?
- Він страхує своє життя на випадок смерті.
- Але він вже помер, я зовсім неуважна і забула про його страхування. Так отримується, що страховий випадок вже настав і ви маєте виплатити мені відшкодування.
- Так, якщо ви є вигодонабувачем, то ми маємо сплатити. Але ви повинні надати нам всі необхідні документи. Я зараз надішлю вам список документів повідомленням.

Згодом Русалонька отримала відшкодування. Хотіла повернути свої речі з Ломбарду, але вони занадто зависили ціну і ніяк це оспорити вона не могла. Вона почала нове життя і вкладати в неперевірені місця вже не поспішала та й так званим друзям перестала довіряти. Вона вступила до Національного Океанічного університету, щоб вивчати фінанси і розумітись в тому, що діється в світі, схибленому на грошах.

Головне, що вона збагнула – потрібно всю інформацію перевіряти самостійно, ніколи не вірити на слово, адже навколо нас так багато людей, що бажають нажитись на нас.

Олена Глубоченко

*Студентка 4-го курсу
Спеціальність «Фінанси, банківська справа та страхування»
Чорноморський національний університет
імені Петра Могили, м. Миколаїв*

ФІНАНСОВА ІСТОРІЯ ЧЕРВОНОКАПЕЛЮШНИКІВ

Жило сімейство Червонокапелюшників і горя не знало. І дочекалася Бабуся того довгоочікуваного дня – виходу на пенсію. Пішла вона до Пенсійного фонду щоб перевірити, чи все гаразд у неї, а їй і відповіли: «Не вистачає, бабцю, стажу у вас. Йдіть працюйте!». Повернулася Бабуся додому, скаржиться онучці на ситуацію, на здоров'я, й не знає, що роботи, бо працювати вже не в змозі. А онучка ж була до чого кмітливою, та й почала вона думати-гадати, як допомогти бабусі. Розгулялась дівчинка по просторах Інтернету і натрапила на цікаву сторінку. А сторінка та була не проста, а законодавча, наче рукавичка, містила у собі все та ще й найцікавіше. Але там було всього так багато, що дівчинка просто загубилася там, а ще й ця кішка Маруська ходила перед очима, заважала. І, о чудо! Маруська неначе знала, що робити: ця тваринка лише пройшлась по клавіатурі, а цим допомогла знайти необхідну інформацію. Червоний капелюшок-молодша почала перечитувати останню пенсійну реформу.

Влітає до кухні Капелюшок-молодша і кричить:

- Знайшла!
- Що знайшла?, – питає Бабуся.
- Ми можемо купити роки стажу, які не вистачають тобі до пенсії. Ура! Ти будеш тепер відпочивати вдома! Необхідно лише сплатити **57 450** зябриків.
- Ох, онуцю, яка ти в мене молодець. Але я не маю так багато грошей. Нічого не вийде, нажаль.

Бабуся засмутилася й знов повернулася до плити. Але дівчина просто не хотіла залишати це так і продовжила міркувати.

Пішла на ринок за продуктами Капелюшок і зустріла Вовка, а той і питає її:

- Що сталося, мала, чому засмучена така?
- Розповіла вона уже Вовку, а й той і каже:
- А ти ходила до банку? Кредит візьми, але лише у бабку. Якось я не знаючи позичив кошти в тій «Готівці» на мопед, та не знав, які там відсотки будуть після прострочення, та й про комісії забули розказати одразу. От і попав я. Прийшли і все відібрали, бо я такий бовдур, договір не читав як підписував.
  - Дякую за пораду, Вовчику. У мене до речі дядько працює у регіональному управлінні Національного банку, побігла радитись до нього.

Прийшла Червоний капелюшок-молодша до дядька свого і каже:

- Мені потрібен надійний банк та ще й з малими відсотками. Необхідно рятувати бабусю від роботи.

- Люба, ще півтора місяці тому були вигідніші умови, а зараз всіма шановний Нацбанк змінив політику щодо банків, облікову ставку підвищив таке витворяє, що йому заманеться, людям простим життя не дає. Але все ж таки є надійні банки у нас.

І направив дядько капелюшок-молодшу до банку. Але такі високі відсотки вона просто не змогла б сплачувати. І вирішила знов повернутися до дядька та спробувати попросити кошти у нього, хоча б частину, бо це дуже велика сума. І дядько зміг третину позичити. Дівчинка знов побігла до банку і розрахувала відсотки на залишок суми. Цей варіант все ж таки виявився вигіднішим за попередній, і вона взяла кредит.

Капелюшок була така щаслива, що змогла допомогти бабусі. А Бабуся була не менш щасливою.

Капелюшок потрохи виплачувала кредит без проблем, а все завдяки тому, що вона радилася з різними суб'єктами та чітко слідувала договору кредитування, бо зрозуміла, що не можна нехтувати такими речами.

Катерина Русанова

*Студентка 4-го курсу
Спеціальність «Фінанси, банківська справа та
страхування»
Чорноморський національний університет
імені Петра Могили, м. Миколаїв*

ВЕСІЛЛЯ МІККІ ТА МІННІ. ДЕ ВЗЯТИ ГРОШІ?

Міккі Маус – головний герой
Мінні Маус – його наречена
Гуфі – друг
Плутто – собака
Скруджа Макдак – власник банку
Людвіг фон Дрейк – приватний підприємець
Пінокіо – власник ломбарду
Чорний Пітт – власник кредитної спілки

Тільки що пройшов День Святого Валентина, і у РАЦСі побільшало заяв на реєстрацію шлюбу. А як відомо, весілля – це діло недешеве не тільки в Україні, а й у казці. Ось і наші Міккі та Мінні були у роздумах над цим питанням вже декілька днів. Потрібно було десь брати кошти на плаття, ресторан, танці та хотілось ще й на феєрверк.

Міккі та Мінні дуже красива та цікава пара, вони є веселими та дружелюбними, тому й мають велике коло друзів. З одного боку цих самих друзів треба усіх запросити, а з іншого – треба подумати у кого можна позичити гроші.

Після декількох годин роздумів, Мінні запропонувала Скруджа Макдака. Він є відомою багатю особою. Пару років назад йому набридло лише пірнати у басейн з грошима, і він вирішив відкрити свій «МакБанк». Міккі вже взяв телефон до рук, щоб дзвонити, але до будинку ввійшов Гуфі. Побачивши замріяних та занепокоєних друзів, запитав:

– Чого ви такі знервовані? Та що ви тут без мене вже вирішуєте? Як з Плутто погуляти, так я найліпший друг, а як щось величніше обговорювати так зовсім забули про мене. Ще й двері забули зачинити, ви подуріли чи що? Любов увесь розум з'їла?

– Друже, вибач, будь ласка. Ми вже котрий день розмірковуємо де брати гроші на весілля. Цей день все ближче, а провести його немає на що. Мінні згадала про Скруджа, якраз збираюся йому дзвонити.

– Скруджа? Ви що хочете взяти гроші в «МакБанку»? Така собі ідея. Пам'ятаю хотів купити будку для Плутто, щоб він себе як вдома почував, приходячи до мене. Пішов я до банку та й сказав: «хочу взяти іпотечний кредит». Мені ж для друга нічого не жаль. То й вони мені і дали кредит. Здивувалися, що невелику суму хочу, але я їм усім розповів, навіть фото Плутто показав. Дали кредит мені на три роки. І що ви думаєте?

– Гуфі, ми ж бачили цю будку у тебе в дома! Навіть не на вулиці її залишив? – здивувалася Мінні.

– Звичайно вдома! – аж підстрибнув він. – Ти знаєш у яку суму вона мені обійшлася? Як ціла кімната мого будинку. З того часу Скруджа обходжу стороною, він так негарно зі мною поступив.

– Але ти ж знав на що йшов? – заперечив Міккі

– Ну що я знав? Я же їм казав: «Для друга потрібно». Ще й Скрудж підійшов до мене привітався та сказав, що я молодець. А в результаті залишив мене з носом.

– Гуфі, вибач, але ти сам не догледів договір й підписав його. Ми дуже приємно вражені, що ти все ще любиш нашого Плуто, та продовжуєш витрачатися на нього. Мінні, давай подумаємо ще, де ми зможемо взяти гроші. Як що до того, щоб взяти їх у твого дядька Людвиг фон Дрейк?

– Ой, ні тільки не це, - одразу перебив Гуфі, - роки два назад вирішив відкрити бізнес та й, з дуру, позичив у нього суму. Нібито під малі відсотки. Хто ж знав, що це відсотки будуть стягуватися кожного місяця. Бізнес, чомусь не пішов у гору, і півроку я платив лише відсотки, в мене не було коштів сплатити тіло мого кредиту. А Людвиг лише посміхався та жартував з мене. Мінні, вибач, але твій дядька та ще «порядна людина».

– Гуфі, розумію твою образу на мого дядька, але ти просто не відповідально до цього поставився. Відкривати магазин морозива у листопаді – це не зовсім прибуткова ідея.

– Більше морозивом тебе не пригощу і не проси! – Гуфі засмутився на ще одне зауваження.

– Мінні, давай продовжимо думати про весілля. Час спливає, а легше не становиться... – зупинив сварку Міккі.

– Слухай, а пам'ятаєш до нас приїжджав Пінокіо, власник ломбарду. Може з ним домовимося? - запитала Мінні у нареченого.

– Ні, ні й ще раз ні. Бачив його не так давно з носом, який вже на метр попереду самого Пінокіо. Не хотів би я з ним мати якісь відносини.

– А що до Чорного Пітту? В нього своя кредитна спілка. Нас багато хто у місті знає. Ми зможемо домовитися з усіма, щоб вони нам товар дали раніше, а заплатимо за все перед самим весіллям. Тоді й візьмемо кредит. Нам подарують кошти і ми одразу ж повернемо його! – Мінні вже сама раділа своїй геніальній думці.

– Яка ти розумниця! Все ж таки я правильний вибір з тобою зробив! – Міккі теж був задоволений.

– Гуфі, ну чого ти там тяжко дихаєш, тобі знову не подобається наш план?

– Да ви тут з глузду з'їхали! – Гуфі аж підстрибнув. – Ви пам'ятаєте як виглядає Чорний Пітт! Мені не вистачало якось заплатити частину суми дядькові Мінні, і я, наївний, пішов до Пітта. Наступного дня був йому винен значно більше. Я спав, а він мені снівся. Я йшов по вулиці, а він мені посміхався із-за кутків. Припустимо, що це був плід моєї фантазії. Але я не спав, я посивів, та знайшов гроші як можна скоріше, щоб йому віддати. У нього не тільки зовнішній облік страшний, його відсотки ще гірше за нього.

– Добре-добре, ми зрозуміли, з Чорним Піттом справи краще не мати. Але де нам взяти кошти? Чи пропонуєш зовсім відмінити весілля?

– Ну я таке не казав, - знову образився Гуфі, – лише стараюся вберегти вас від помилок.

– Гуфі, дивися, я дещо зрозумів з твоїх історій. З «МакБанком» тобі не повезло, через те, що ти договір навіть не прочитав. З Людвиг фон Дрейком ти зовсім був неплатоспроможним, ти не пересвідчився, що матимеш гроші, щоб йому повернути. А з Чорним Піттом ти був не обачливим, і знову не прорахував свої кошти. Зовнішній вигляд Пітта і страх перед ним стимулювали тебе скоріше віддати кошти, – розсудливо відмітив Міккі.

– Я так і знав, що ти зробиш мене винуватим у цих історіях. Нехай! Але я все ще вважаю тебе другом! Піду від вас, поки я ще десь не наробив помилок.

Ну що, залишимо Міккі з Мінні на одинці з весіллям та не будемо підслуховувати далі розмову. Пара вони гарна і обов'язково зроблять цей день найромантичнішим у своєму житті. Як то кажуть «Краще вчитися на помилках інших». Будемо сподіватися, що історії Гуфі допоможуть Міккі з Мінні знайти правильне рішення та кошти.

Ірена Алваджи

*Студентка 4-го курсу
Спеціальність «Фінанси, банківська справа та страхування»
Чорноморський національний університет
імені Петра Могили, м. Миколаїв*

ЗОЛОТІ ЯЙЦЯ ТА КРИЗА

В одному не дуже великому, але мальовничому селі жила проста сім'я: дід і баба. Дітей у них не було, проте було багато хороших друзів і сусідів, невеликий город і бідна, але затишна хата. І ось одного разу весняним ранком бабка каже дідові:

- Дід, а давай візьмемо в банку кредит і купимо курку? Дітей у нас з тобою все одно немає, а так буде хоч курка. Назвемо її Афродітою, а вона нам радість буде приносити і яйця.

- А давай, – каже дід, – у нас як раз, я чув, недавно новий банк відкрився. Раз банк новий, то власники ще не нахабні, може, кредитна ставка у них буде нижчою.

Наступного ранку, відразу після відкриття, дід з бабою прийшли в банк просити кредит. Довго їх мучив співробітник банку, тому що, як виявилось, пенсіонерам кредити дають неохоче, а документів для цього надати потрібно безліч. Але після декількох днів бюрократичних мук гроші старим все-таки дали. Відсоток по кредиту і правда виявився невисоким, так що пенсія обох дозволяла потроху виплачувати тіло кредиту і відсотки.

І ось день покупки курки настав. Сходили старі на ринок, вибрали там найбільшу і найгарнішу курку, віддали всі гроші і принесли додому. Облаштували їй невеликий курник, насипали зерно, налили воду і пішли кожен у своїх справах, дід – на поле, бабка – на город.

Увечері повертаються вони додому і бачать неймовірне видовище: їх дорогоцінна курка знесла не проста яйце, а золоте!

- Ось це чудеса! – вигукнула бабця. – Адже ми тепер розбагатіємо, дід!

І вирішили вони нікому про це не розповідати, золоті яйця, які зносила курка, здавати в ломбард, а виручені гроші кожен місяць класти на депозит. Банк вирішили вибрати той, в якому і брали кредит. Час минав, грошей у родини ставало більше, будинок – багатшим, бабка з дідом почали купувати дорогі наряди, смачно їсти і відпочивати за кордоном. Город бабка зовсім закинула, бо негоже було багатій пані руки бруднити.

Одного разу дідові в голову прийшла думка застрахувати їх славну курку і будинок з майном. Прийшли вони в страхову компанію, а страховик їм каже:

- Умови страхового покриття передбачають щомісячні виплати в розмірі 10-ти золотих монет.

- Так це ж грабіж серед білого дня! Гроші на вітер! – закричала в той момент бабка, схопила діда за руку і пішла, грюкнувши дверима. Страховку старі вирішили не оформляти.

Настало літо, в селі видалася неймовірна посуха, дощів не було, всі рослини на полях засохли, а з настанням осені з'ясувалося, що врожай цього року видався дуже

бідний. Нещасним фермерам нічого було продавати, не було чим годувати худобу. Економічна ситуація в селі стала погіршуватися, у всіх її жителів настали важкі часи. У всіх, крім діда з бабою. Ці двоє жили і горя не знали, ось тільки стали надто вже жадібні. Сусіди і друзі час від часу стукали до них у двері і просили грошей у борг, а коли в селі стало зовсім тяжко, то просили навіть їжу. Але кожен раз дід і бабка відмовляли їм, бо не хотіли ділитися.

Настала сувора зима. Старі, щоб перечекаати зиму, поїхали до Туреччини, ось тільки через свою слабку пам'ять забули загасити камін, а повернувшись з Туреччини через 3 тижні виявили, що трапилася біда: будинок їх згорів, а разом з ним згоріла і їхня прибуткова курка. Горю пенсіонерів не було меж, адже майно не застраховане! Вирішили вони сходити в банк і забрати свій депозит, але тут з'ясувалося, що за час їхнього від'їзду в селі настала економічна криза, банк збанкрутував і за законом повернути вони зможуть не весь депозит, а тільки застраховану державою суму. Зневірилися дід з бабою, адже тієї суми ледь вистачило на те, щоб побудувати невелику хатку на краю села без городу і колодязя.

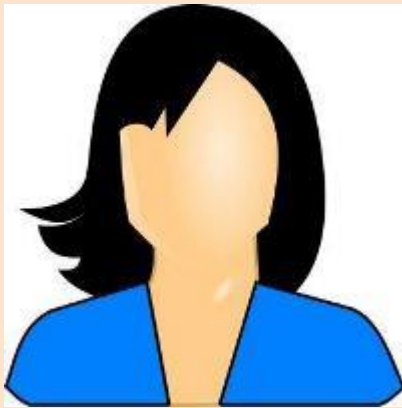
- Бідні ми бідні, – каже одного разу бабця своєму дідові, – грошей немає зовсім, їжі теж, і ніхто нам не допоможе, адже ми так недобре вчинили з нашими друзями. Ах, як мені соромно!

- Так ... погані справи, – пробурчав дід.

Однак жителі села зглянулися над пенсіонерами і, незважаючи на своє важке становище, допомагали їм як могли: приносили їжу, відновили для бабки невеликий город і навіть подарували одну курку, хоч і не з золотими яйцями. Потроху життя пенсіонерів, та й в самому селі почало налагоджуватися. Все стало по-старому, ось тільки дід з бабою банкам більше не довіряють, а гроші зберігають під ліжком.

Мораль казки проста: не можна економити на своїй безпеці, не слід на 100% покладатися на банки і ігнорувати зовнішні економічні фактори, і найголовніше – незалежно від свого соціального статусу і матеріального становища потрібно завжди залишатись людьми.

Ольга Бочкарьова

Студентка 4-го курсу

*Спеціальність «Фінанси, банківська справа та страхування»
Чорноморський національний університет
імені Петра Могили, м. Миколаїв*

КРУГОСВЕТНОЕ ПУТЕШЕСТВИЕ ТРЕХ ДРУЗЕЙ

На Ежевичной Поляне жило два семейства: семья хомяков и семья воробьев. Хомяк Степан не знал, что Земля имеет форму шара. Но его друг воробей Кеша объяснил, что такое Земля. Он сказал:

- Земля есть круглая. И если пойти прямо, то можно обогнуть всю Землю и все равно придешь в то самое место, откуда вышел.

И когда хомячок не поверил, то Кеша возмутился:

- Скорей я пойду в кругосветное путешествие с твоей сестренкой Лелей, чем с тобой. Мне не доставляет интереса с дураками путешествовать.

На огороде Кеша устроил всеобщее собрание путешественников. И там он сказал Степану и Лёле:

- Завтра, когда ваши родители уедут в город, а моя мама улетит за продуктами, мы сделаем, что задумали. Мы пойдём прямо и прямо, пересекая горы и пустыни. И будем идти напрямик до тех пор, пока не вернёмся сюда обратно.

Лёля спросила:

- Три монеты нам хватит на путешествие? Я возьму из моей копилки.

Кеша ответил:

- Конечно хватит. Нам нужны деньги только на покупку семечек и конфет.

Степан сбегал в сарай за мешком. В этот мешок они положили хлеб, фонарик, увеличительное стекло, компас. Кроме того, в этот мешок они запихали два одеяла. Помимо этого, они приготовили рогатки и сачок для ловли тропических бабочек. Также Степан и Кеша не забыли приготовить и свои паспорта. После тщательной подготовки к предстоящей дороге друзья стали ждать следующего дня.

Стояло раннее летнее утро. Солнце только начинало согревать Ежевичную Поляну, как родители Степана и Лёли отправились на огород, а мама Кеша отправилась за покупками.

Выбежав на улицу, Кеша с наслаждением вдохнул свежий утренний воздух:

- Просто чудесно! – сказала он. – В самый раз для нашего путешествия!

И он побежал на другую сторону Ежевичной поляны по тропинке, ведущей сквозь высокую траву прямо к дому его друзей.

- Вот ты, наконец, – сказал Степа, завидев Кешу. – А я уже думал, что мы уйдем без тебя.

Друзья пошли по дороге через лес. Впереди бежала Лёля. За ней шёл Степан с громадным мешком. И за Степаном, с тремя рогатками и сачком в своем рюкзаке, шёл Кеша.

Ребята шли около часа. Наконец Степан сказал:

- Мешок дьявольски тяжёлый. И я один его не понесу. Пусть каждый по очереди несёт этот мешок.

Тогда Лёля взяла этот мешок и понесла его. Но она недолго несла мешок, потому что выбилась из сил. Она бросила его на землю и сказала:

- Теперь пусть Кеша понесёт!

Когда на него взвалили этот мешок, он ахнул от удивления: до того этот мешок оказался тяжёлым.

Но он ещё больше удивился, когда зашагал с этим мешком по мосту. Кешу пригибало к земле, и он, как маятник, качался из стороны в сторону. Пока наконец, пройдя шагов десять, он чуть не свалился с этим мешком в воду. Кеша устоял на своих двух лапках, а вот мешок свалился в реку.

Степан ударил Кешу по затылку и сказал:

- Таким, как ты, надо сидеть дома, а не пускаться в кругосветное путешествие.

Все продолжили идти в плохом настроении, ведь у них больше не было ни еды, ни денег.

Наконец стало темнеть. Кеша бросил свой рюкзак на землю. И они решили тут заночевать. Кеша тотчас захрапел. Но Степан с Лелей долго не могли уснуть, их пугал темный лес и шум деревьев.

Кеша проснулся с первыми лучами солнца. Пока ребята спали, он, чувствуя свою вину, начал размышлять о том, как достать деньги на еду. Меткий глаз воробья заметил вдалеке вывеску белого цвета. Навострив взгляд, Кеша увидел надпись большими зелеными буквами. Кеша прокричал:

- Приваатбанк.

Степан и Лёля проснулись от того, что Кеша теребил их за плечи. Все они отправились за Кешей. Подойдя ближе, они и вправду увидели Банк.

- Урааа! - радостно закричали друзья и побежали внутрь.

...

- Простите, Вы не подскажете, как нам взять кредит? – спросил Кеша Мышку.

- Самый простой способ получения кредита – это оформление карты «Универсальная», – ответила Мышка. – У вас есть при себе паспорт?

Кеша достал паспорт из рюкзака и протянул его консультанту. Но Мышка продолжила говорить:

- Ваш лимит составит 100 монет. А льготный период до 30 дней, позволяет пользоваться кредитными средствами бесплатно. Если Вы погасите задолженность в течение льготного периода, Вам не придется платить проценты!

Выйдя из Банка друзья решили направиться в магазин. Когда, наконец, вышли из леса на лужайку они увидели три большие буквы «АТБ». Это был супермаркет. Они купили себе огромный пакет еды: хлеба, бубликов, много крекеров, семечек, конфет и много чего другого.

Возле магазина ребята решили сделать привал и набить свои животы. Перед тем как пойти дальше, Степан, Лёля и Кеша съели почти всё, что они купили, и они пошли налегке.

Но Лёля уже была не рада путешествию. Она вздыхала и мечтала о возвращении домой. Но Кеша не позволил ей об этом думать. Он сказал:

- Каждого, кто захочет вернуться домой, я привяжу к дереву и оставлю на съедение муравьям.

Позади раздался скрип колёс. Это какой-то дяденька ехал в пустой телеге. Степан сказал:

- Для быстроты путешествия и чтоб скорей обогнуть Землю, не худо бы нам сесть в эту телегу.

И они стали проситься, чтоб их подвезли. Добродушный дяденька остановил телегу и позволил им в неё сесть.

Друзья быстро покатали. За их разговорами несколько часов просто пролетели. Вдруг впереди показалась какая-то деревня. И Лёля вдруг предположила, что они сбились с намеченного пути. Ведь они уже давно не идут только прямо. Но у них больше не было компаса, чтобы проверить свое направление.

- Что же делать? – спросила Лёля.

- Нам нужен смартфон! – сказал Степан.

- Но нам не хватит денег, чтобы его купить – возразил Кеша, – у нас осталось всего 50 кредитных монет.

Все снова загрустили. Но тут перед птичьим взором заманчиво заблестели Лёлины сережки. Они сверкали на солнце, а камушки даже немного слепили глаза. И Кеша вскрикнул, указывая на Лёлю:

- Я знаю, что нам делать! Нам нужно найти Ломбард!

Лёля фыркнула, пытаясь возразить. Но Степан быстро оборвал ее, сказав:

- Идем искать!

Вскоре Лёля первая заметила впереди небольшую группу бурундуков, расположившуюся у песчаного утеса. Подойдя к ним ближе, она спросила:

- Извините, вы нам не подскажете как дойти к Ломбарду?

- Это здесь, - ответили им указывая рукой на заведение.

Внутри их встретила Сорока. Увидев сережки с камушками, она радостно застрекотала:

- Какие они красивые!

- Сколько Вы нам дадите за них? – спросила Лёля.

- Какие они блестящие! – снова ахнула Сорока и дала ребятам 60 монет.

- Я же смогу их выкупить? – спросила всхлипывая Лёля.

- В течение месяца – ответили ей.

- Куда теперь? – спросила Лёля.

- На поиски магазина! – ответил Кеша. И они пошли обратно к Бурундукам.

- Извините, вы нам не подскажете, где продают телефоны? – спросил Кеша Бурундучиху.

- Вам предстоит пройти весь этот путь вниз по этой реке, – объяснила она.

- Вы можете добраться на моем корабле, – сказал муж Бурундучихи. – Вы, должно быть, сильно устали с дороги, проходите пожалуйста, почувствуйте себя, как дома. А утром вы отправитесь в путь. Полагаю, вы хотели бы умыть ваши лапки.

Они умылись, поели и легли спать, решив, что утро вечера мудренее.

- С ними будет все в порядке? – волновалась Бурундучиха.

- Послушай, дорогая, – успокоил ее муж, – перестань волноваться.

- Все на борт! – прокричал в это самое время Кеша.

Он поднял якорь и их корабль медленно пошел по течению. Степан и Лёля, держась одной лапкой за леера, долго махали вслед своим друзьям, оставшимся на берегу.

- Мы идем довольно быстро, – сказала Лёля.

Да, вот увидите, не успеете вы и оглянуться, как мы будем уже на месте, – весело ответил Кеша, держась за канат.

Весь день корабль шел быстро, проходя мимо деревьев, кустов и полей. День прошел незаметно.

- Думаю мы уже совсем близко, – сказал Кеша.

Подойдя ближе, они и вправду увидели причал и на нем землеройку, рыбачащую на берегу. Кеша осторожно причалил к берегу, встав на свободном месте между другими лодками. И вот, после большого плавания трое друзей сошли на берег и направились в сторону магазина по тропинке.

Путь был недолгий и наконец они, подойдя к высокому зданию, ахнули от представшей перед ними картины.

- Какое оно большое! – ахнула Лёля.

Это был огромный магазин техники и назывался он COMFY.

Когда друзья поднялись на нужный им этаж, их глаза начали разбегаться от огромного выбора телефонов. Но ни на один из них им не хватало монет. И вот к ним подошел консультант:

- Здравствуйте, я могу вам чем-то помочь? – спросил Ёжик.

- Нам нужен телефон, но нам не хватает денег, – хмуро ответила Лёля.

- Не беда! У вас есть уникальная возможность прибегнуть к услугам сервиса «Доверительная оплата». С его помощью вы сможете быстро и выгодно купить телефон в рассрочку, – начал тараторить Ёжик.

Спустя два часа трое друзей наконец-то вышли из магазина с последней моделью iPhone.

- Включай геолокацию и заходи в GoogleMap, – закомандовала Лёля.

Гугл-карта позволила друзьям убедиться в том, что Земля все-таки круглая. И чтобы обойти её всю им понадобится не меньше года. Поэтому с помощью своего новенького телефона, Кеша, Степан и Лёля решили отправиться домой.

Мораль сказки такова: Кредит – это не всегда плохо. Для многих – это возможность решить финансовые трудности или потратить деньги на срочные нужды. Главное – это погашать долги вовремя.

Тетяна Крапівіна

*Студентка 4-го курсу
Спеціальність «Фінанси, банківська справа та страхування»
Чорноморський національний університет
імені Петра Могили, м. Миколаїв*

ПУТЕШЕСТВИЕ КОЛОБКА ПО ЛЕСУ

Жил был Колобок. Одним солнечным днем ему стало очень одиноко и он решил позвонить своему лучшему другу – Волку. Но тут он вспомнил, что нет у него телефона. Поэтому он решил взять кредит, чтобы купить его себе.

И пошел Колобок в путь. Первым он повстречал «Сказочный ПриватБанк» и заглянул, чтобы узнать условия, на которых они выдают кредит. Для сравнения он решил также заглянуть и в другие банки. И покатился он дальше по лесу. Следующим повстречался ему «Лесной РайфайзенкБанк Аваль». Там условия Колобку не понравились еще больше, поэтому он покатился дальше и вот он докатывается до еще одного банка под названием «Пумб». Тут-то он и взял кредит.

Купив себе телефон на полученные кредитные деньги, Колобок сразу же позвонил своему другу – Волку:

- Алло, привет, Бро! Как поживаешь?
- Привет, все отлично. Как сам?
- Скучно мне, Волк. Не хочешь сходить со мной погулять?
- Прости, Колобок, но не могу, у меня свидание с Лисой.
- Значит, променял друга на Лису...

Обиделся Колобок на Волка, сильно обиделся. И решил, что не нужен ему больше телефон. Покатился Колобок в поисках ближайшего ломбарда и сдал телефон. На полученные деньги он погасил часть кредита, но ему не хватило. Колобку необходимо было срочно искать работу. Решил он устроиться на лесоповалочный завод. Но вот, незадача, там требовали обязательную страховку жизни, так как работа считалась очень опасной.

Покатился Колобок в страховую кампанию. Застраховал жизнь и работал он долго-долго на этом заводе до самой пенсии пока не погасил свой кредит.

Дорогие читатели, всегда необходимо правильно выбирать банк, перед тем как взять кредит, так как низкий процент по кредиту не всегда есть выгодным для вас. А также очень внимательно нужно перечитывать договор кредита, так как там указывается фиксированный данный процент или нет. Это очень важно.

Оксана Кривулько

Студентка 4-го курсу

*Спеціальність «Фінанси, банківська справа та страхування»
Чорноморський національний університет
імені Петра Могили, м. Миколаїв*

КАЗКА ПРО ІВАНКА-ДУРНИКА

Жили були Король і Королева. І була у них дочка Оленка та два сина Микита і Іванко. Останній син такий дурний був, що Король і Королева вирішили вигнати його, щоб не ганьбив рід королівський. Побудували йому хатинку за лісом, дали продуктів на перших час і відправили в життя самостійне.

Довго Іванко не знав що робити та вирішив піти до джерела, по воду. Нагнувся зачерпнути води, аж бачить, а там золото. Зібрав він все золото, тай пішов до банку, щоб продати. Коли йде, тай бачить, плаче Зайчик.

- Що сталося? – питає Іванко.

- Вигнали мене з рукавички, немає мені де жити.

Недовго Іванко думав, дав Зайчику п'яту частину свого золота, тай пішов собі далі, а Зайчик щасливий кричав йому:

- Дякую тобі, Іванко. Ніколи не забуду твою доброту.

Йшов вже другий день. Іванко, втопився, коли бачить хатинку. Вирішив він відпочити й пішов в ту хатинку. А там жили Дід та Баба, добрі вони були, накормили, напоїли Іванка, тай розповіли свій секрет. Мають вони курочку рябу, яка знесла одного разу яйце золоте.

- От якби ми мали інвестора, могли б купити ще курочок, та корму. Ото б мали життя добре, а так, тільки одну курочку маємо, й та стара вже.

Ліг Іванко спати, а на ранок вирішив, та й каже Діду й Бабі:

- Буду я вашим інвестором. Дам вам золото, а ви скільки курочок купите, стільки яєць золотих мені в місяць будете віддавати.

Тай дав їм четверту частину свого золота. Щасливі були Дід та Баба, погодились, дали їжі Іванкові тай побігли купувати нових курочок.

А весь цей час спостерігав за Іванком хитрий Лис. Обігнав він Іванка, викопав яму тай прикрив її листям. А сам вдягнув все найгарніше, що в нього було, на останні гроші купив собі смарт-годинник тай сів до куців чекати. А Іванко під ноги не дивився і упав в яму. Сидів він там зо дві години, поки до нього Лис не прийшов тай не витягнув. Бачить Іванко як Лис гарно вдягнений, тай думає «мабуть дуже багатий». Подякував Лису, тай питає:

- А чим пан займається?

- Не чим не займаюсь, навіть не працюю. Купив одного разу біткоїни, тай тепер завжди маю кошти.

- Біткоїни? А то що? – питає Іванко.

- То криптовалюта, зараз всі на ній заробляють, можу й тобі купити.

Не знав Іванко то страшне слово «криптовалюта», та не хотів ганьбитись. Але теж

хотів не працювати і гроші мати, ще й такий гарний смарт-годинник як у Лиса, тай погодився. Дав половину свого золота, а Лис каже що мало, то він дав ще половину з того, що залишилось, а Лису ще мало. Тай віддав Іванко всі свої гроші.

- Добре мати справу з розумними людьми. Зачекай, а я піду, куплю тобі біткоїни і повернусь за пів години, – сказав Лис і слід його пропав.

Чекав Іванко годину, чекав дві, чекав день і зрозумів, що Лис не повернеться. Засмутився Іванко, але згадав, що буде мати золоті яйця, тай пішов до Діда й Баби. А як прийшов, так бачить, що вони вже мають сотню курей, тай питає про свої яйця.

- Мушу тебе засмутити, Іванко – каже Дід – не маємо ми золотих яєць, тільки звичайні. Але обіцянку ми тримаємо – будеш мати сто яєць в місяць.

Пішов засмучений Іванко додому, сів, і думає «хоч їсти буде що». І тут до нього в гості прийшов Зайчик, але вже не сумний, а веселий і в смокінгу. І дізнався Іванко, що Зайчик вже будує другий готель, а в нагороду за доброту Івана, хоче зробити його своїм співвласником.

Прошли роки, Іванко з Зайчиком мали цілу мережу готелів. Король із королевою дізнались про це, попросили у сина вибачення і запросили його знову жити в королівстві. Та Іванко вже не погодився. Він так і отримував по **100** яєць щомісяця. І вже прочитав в Гуглі що таке біткоїни. А Лис витратив всі гроші і не мав де ночувати. А коли пішов у найближчий готель – то його вигнали.

Юлія Василевська

Студентка 4-го курсу

*Спеціальність «Фінанси, банківська справа та страхування»
Чорноморський національний університет
імені Петра Могили, м. Миколаїв*

ПОДОРОЖ ЧЕРВОНОЇ ШАПОЧКИ ПО КАЗКОВОМУ ЛІСУ

Жила колись в одному селі маленька дівчинка, така красуня, що кращої за неї, мабуть, ніхто й не бачив. Одного разу мати вирішила напекти пиріжки для бабусі, дала Червоній Шапочці гроші, щоб та сходила до супермаркету і купила необхідні продукти. Дівчина погодилася, проте, йдучи лісом, вона так заглядалася на навколишню красу, що не помітила, як загубила гроші. Дівчинка злякалася, бо мати буде лаятися, тому вона вирішила звернутися до мікрокредитної організації і взяти кошти в кредит.

Оскільки дівчина не досягла 18 років, вона пішла по лісу шукати Вовка, щоб той допоміг їй і взяв кредит на своє ім'я. На дивовижу, вовк погодився, зайшов в онлайн-сервіс мікрокредитування CreditUp, в якому можна отримати кредит онлайн до 5000 гривень на будь-яку банківську карту без жорстких обмежень. Необхідна сума перерахувалася на картку та Червона Шапочка з Вовком пішли до банку, щоб зняти кошти. Вовк віддав дівчинці 1000 грн з умовою, що вона поверне їх через тиждень, погасить нараховані відсотки по кредиту та принесе йому кошик пиріжків за його ласку. На цьому й домовилися.

Червона Шапочка радісна пішла до магазину і врешті решт принесла пиріжки задоволеній бабусі. Та, була дуже заклопотана. Онучка уважно роздивлялася чим то займається бабуся, і помітила, що вона розглядає фотокартки дуже привабливого і зеленого лісу, який зовсім не схожий на той, в якому вони жили.

- Що це за ліс, бабуню?
- Я трохи прихворіла, – каже бабуся, – у нашому лісі дуже погана екологія. Я хочу поїхати на місяць до Великого лісу і зараз оформляю собі медичне страхування. Бо те, що мені запропонувала моя туристична агенція, мені не дуже подобається.

Бабуся застрахувалася по програмі «Стандарт» страхової компанії PZU, швидко все оформила і поїхала відпочивати. У своїй подорожі бабуся лише одного разу звернулася до лікаря, через шалену біль у зубі. Страхова компанія відшкодувала кошти, сервісом були всі задоволені.

Пройшов тиждень, а у Червоної Шапочки так і не з'явилися кошти, щоб погасити кредит, який вона брала. Тому дівчина вирішила піти на хитрість. Вона взяла свої золоті сережки, що їй подарували на День народження і попросила вовка здати їх у ломбард, щоб на отримані кошти погасити кредит. Вовку нічого не залишалося робити, як погодитися. Врешті решт, ця казкова історія завершилася тим, що сережки дівчина так і не викупила, проте кредит віддала.

Висновок з казки я зробила такий, що мікрокредити є дуже заманливими. Якщо ними і користуватися, то на дуже короткий період часу (до 2-3 днів) і шукати організацію, що пропонує вигідні умови, наприклад перші 3 дні безвідсотково. По-друге, ніколи не виступати посередником, щоб взяти кредит. Це дуже ризиковано, бо нема ніяких гарантій

того, що ваш друг не зникне, а банку будете винні кошти саме ви. По-третє, при виїзді за кордон передивіться те страхування яке надає вам туристична компанія. Ви можете змінити страховика і обрати ту програму, яка вам зручна. А в-четвертих, потрібно пам'ятати, що віддаючи речі до ломбарду, дуже низька ймовірність того, що ви знову їх звідти повернете. Адже відсотки за зберігання є дуже великими. Ще нікому з моїх знайомих, хто користувався колись послугами ломбарду, не вдалося повернути свої речі.

Ярослав Коваль

Студент 4-го курсу

*Спеціальність «Фінанси, банківська справа та страхування»
Чорноморський національний університет
імені Петра Могили, м. Миколаїв*

ФІНАНСОВА ПОДОРОЖ КОЛОБКА

Жили були Дід та Баба. Захотілося діду одного разу чогось смачненького тай каже він бабі:

- Бабо зваргань чогось незвичайного.
- Добре, діду, буде тобі смачненьке.

Через декілька годин бабця приготувала великого, пахучого Колобка та поставила його на підвіконня щоб він трохи охолов. – А то дід наїсться та знову живіт схопе, – подумала баба.

А Колобок раз з вікна стрибнув та з гірки покотився до лісу з думкою «Нарешті заживу». Котився-котився, дуже втомився, зупинився біля ялинки перепочити, аж тут йому на зустріч виходить Ведмідь і каже:

- Ну що, втомися?
- Звичайно втомився! – сказав Колобок – скільки котитися.
- А хочеш я тобі ось мотоцикл продам?
- Та в мене не вистачить грошей, щоб купити мотоцикл – сказав Колобок.
- Так не потрібно платити повну суму! – сказав Ведмідь. – Візьми його в лізинг та виплачуй частинами.

Колобку така думка сподобалась. Ось вже Колобок котився не сам, а котилися два колеса замість нього.

Але не довго їхав Колобок, бензин майже закінчився і тут посередині лісу на галявині стояла хатинка на курячих лапках і біля неї вівіска «Приватбак. Даємо гроші на ваші забаганки». Під'їхав Колобок до віконця, а там Лисяця. Не встиг Колобок відкрити рота, як Лисиця впарила Колобкові кредитний ліміт з так званим пільговим періодом до 50 днів. Ну Колобок думає через 55 днів віддам.

Витратив кошти на бензин та поїхав далі. Приїхав на берег озера і думає: Зараз відпочину тиждень другий, потім зароблю коштів щоб віддати за кредит та за лізинг.

Прошло декілька тижнів аж ось заявляються до Колобка колектори Кабанчик та Вовчара, а разом з ними представник страхової компанії Заєць.

Колобок в шоці запитує:

- А що вам потрібно шановні?

На що Кабанчик каже:

- У вас, мій любий коржик, прострочка по кредиту. Швиденько викладайте гроші!
- Так ще ж не пройшло 55 днів!

- А ви уважніше читайте умови! – відповів Вовчик. – Там сказано, що пільговий період не рівно 55 днів, а до 55. А саме усі трати, які ви зробили у попередньому місяці, потрібно закрити до 20 числа поточного місяця!

- Ой попав! – випадково промовив Колобок. – А ви що тут робите? – запитав він у Зайця.

- Так разом з кредитним лімітом вам оформили і страховку, прийшов час внести перший платіж!

Короче. Обідрали Колобка до останньої крихти, і зробив висновок для себе Колобок, що завжди потрібно обдумувати які пропозиції ти приймаєш та чи буде це фінансово-вигідним.

Катерина Михайлова

*Студентка 4-го курсу
Спеціальність «Фінанси, банківська справа та
страхування»
Чорноморський національний університет
імені Петра Могили, м. Миколаїв*

ПОДОРОЖ КОШЕНЯТИ З КРАЇНИ ЧУДЕС ПО СУЧАСНОМУ МІСТУ

Жило було собі Кошеня. Здавалося йому що все на світі безкоштовне і щоб воно не захотіло все є і всього багато. Жило воно в своє задоволення, ні в чому собі не відмовляло.

Одного дня, бавлячись на галявині, Кошеня побачило Мишеня, яке дуже гірко плакало. Йому стало цікаво і воно вирішило запитати, що з ним сталося. Бо життя чудово, чому воно журиться. Мишеня розповіло, що йому терміново потрібні кошти, але воно не знає де їх знайти.

Тоді і розпочинається подорож Кошеняти.

Кошеня разом з Мишеням відправляються у місто, щоб допомогти йому. Вони натрапляють на велику будівлю на дверях якої було написано «Банк». Кошеня не знало, що це означає, але вони вирішили пошукати гроші там. Коли вони зайшли, то побачили багато віконець, де стояли великі черги. Дочекавшись своєї черги, Мишка з Кошеням дізнались, що можуть взяти кредит, але який неодмінно треба повернути та заплатити відсотки. Взявши кредит товариші попрямували далі.

Повернувшись до своєї країни, Мишеня та Кошеня поділили гроші порівну та розійшлись.

Пройшов час і Кошенятко від своєї цікавості, вирішило знову прогулятися по місту. Гуляючи воно побачило на стовпі об'яву, «якщо хочеш заробити, вкладай гроші в нас». Кошенятко прочитавши таку об'яву захотіло дізнатись, чи це правда така. Перед його очима була будівля з великими вікнами та невеличкими дверима. Зайшовши в середину Кошеня одразу здогадався куди йому йти, бо знайшов яскраву червону стрілку, що вказувала напрямок до «Інвестиційного фонду». Йому розповіли про всі умови інвестування і Кошеня погодився вкласти свої кошти.

Через деякий час, необхідно було сплачувати гроші до банку. Кошенятко з Мишкою зустрілися, щоб піти до банку. Кошеня мав змогу заплатити свою частку коштів, завдяки відсоткам від вкладу. А ось Мишка всі свою гроші витратила на дорогі речі та розваги.

Довго Мишка не могла збагнути, що їй робити, а потім Кошеня порадив віднести свої дорогі речі до «Ломбарду», так у неї з'являться кошти для сплати кредиту. Мишка погодилась, здала усі цінні речі у ломбард та заплатила отримані гроші у банк.

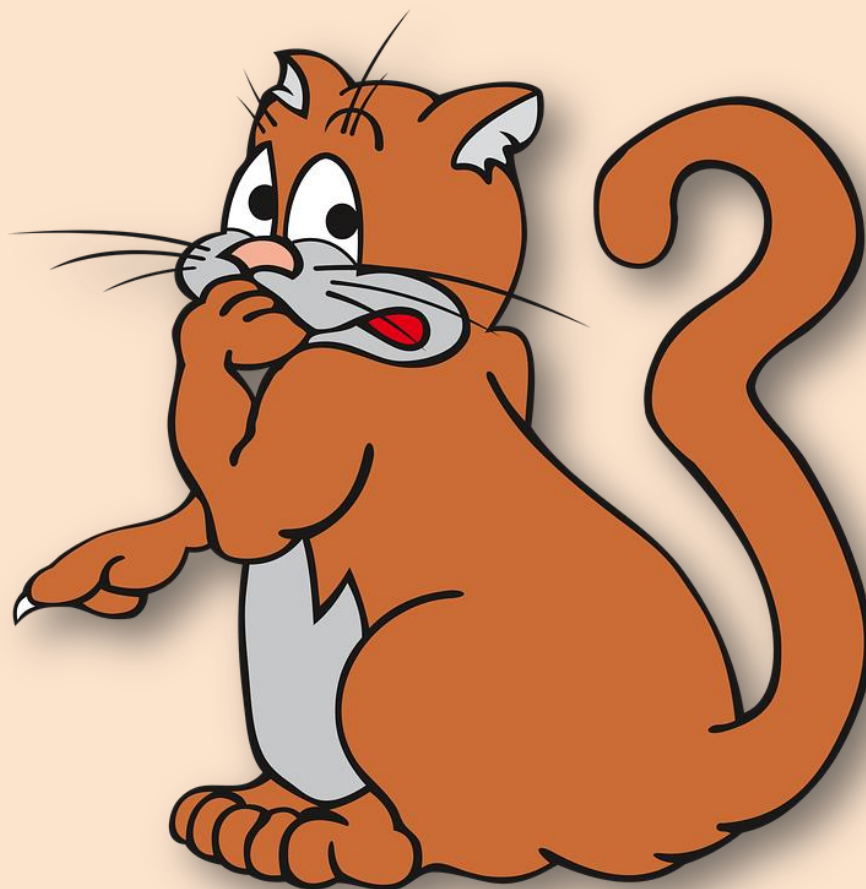
Кошеня та Мишеня виплатили кредит і зрозуміли, що гроші потрібно витратити з розумом. А зрозуміли вони наступні речі.

Безкоштовний сир буває тільки в мишоловці.

Розраховувати потрібно перш за все на себе.

Обов'язково необхідно дізнаватись та враховувати умови отримання будь-яких грошових операцій.

Мораль казки така, що Кошеня було набагато розумніше за Мишеня і якщо чогось не знаєш краще попросити поради, ніж чекати поки рішення тобі саме впаде на голову. Друг в біді не кине!

Вадим Дяченко

*Студент 4-го курсу
Спеціальність «Фінанси, банківська справа та
страхування»
Чорноморський національний університет
імені Петра Могили, м. Миколаїв*

НЕЗНАЙКО У МІСТІ ГРІХІВ

Незнайко йшов по моторошним вулицям колишнього Сонячного Міста і згадував нещодавні події, як Сонячне Місто, завдячуючи його чарам і витівкам, перетворилося у Місто Гріхів, де нині панують безлад та злочинність. А як все добре починалося: як Незнайко разом з Кнопочкою та Рябеньким здійснили подорож до Сонячного Міста, яке дійсно тоді здавалося справжнім раєм на Землі; як Незнайко, захопившись казками, прагнув безкорисно здійснювати добрі вчинки та допомагати іншим коротунчикам у разі виникнення у них проблем; як чарівник, дізнавшись про наміри Незнайки, подарував йому чарівну паличку, яка б дала можливість втілити в реальність будь-які три бажання. Проте чи знав Коротунчик тоді, як сильно він пожалкує про те, що у його руках опинилася чарівна паличка?

Як тільки коротунчик її отримав, його одразу поглинули жадібність та егоїзм, і він швидко забув про свої добрі наміри. Першим бажанням Незнайка було отримати найпотужніший, найдорожчий та найсучасніший автомобіль у всьому Сонячному місті. Довго чекати не довелося і як тільки Незнайко змахнув чарівною паличкою, перед ним опинився такий бажаний автомобіль, про який він мріяв усе життя. Проте була одна проблема – Незнайко взагалі не вмів водити. Але на щастя була Кнопочка, яка відмінно вміла водити автомобіль, мала водійські права та запропонувала Незнайкові застрахувати його нову дорогоцінну «іграшку», що він за порадою своєї подружки і зробив. Чарівна паличка могла подарувати коротунчику будь-яку річ, яку він забажає, мала силу змінити хід певних подій та ситуацію в цілому, проте вона була неспроможна надати Незнайку навички та необхідні знання у тому, чого він ніколи не вмів.

Наявність нового автомобіля допомогла коротунчику влаштуватися у Сонячному Місті на роботу своєї мрії і стати кіноактором. В той момент у Незнайки було все і попри це – залишалось ще два бажання, які він не поспішав витратити. Щодня Кнопочка підвозила на роботу свого друга, який тільки і мріяв про те, коли він сам нарешті зможе сісти за кермо свого автомобіля. Але Незнайко був дуже лінивим, хотів все і одразу та взагалі – не бажав навчатися у автошколі. Одного дня, дивлячись як Кнопочка справляється з керуванням авто, коротунчик вирішив, що загалом нічого складного у керуванні автомобілем немає та цьому може самостійно навчитися будь-хто, головне мати бажання, якого у Незнайка було хоч відбавляй. Приїхавши ввечері з роботи, Незнайко дочекався поки Кнопочка піде спати, поцупив ключі від авто, сів за його кермо та завів. Незнайко у той момент почував себе найщасливішим коротунчиком у світі і як тільки натиснув на педаль газу, зрозумів, що керувати автомобілем далеко не так просто, як він гадав раніше. Вони з Кнопочкою проживали на схилі пагорба неподалеку від місцевого ставка, з якого, завдячуючи

«майстерним навичкам водіння» Незнайки, його дорогоцінний автомобіль впав на повній швидкості, декілька разів перевернувся і вибухнув, а уламки автомобіля з'їхали по схилу прямцем у ставок. Проте, самому горе-водію вдалося вчасно вистрибнути з автомобіля і врятуватись.

Звичайно, автомобіль Незнайку вже не повернути (тільки якщо витратити одне з двох бажань і побажати новий), але коротунчик був досить кмітливим і швидко згадав про те, що його автомобіль був застрахованим. Та сталося не все як гадалося і правоохоронні органи Сонячного Міста, які прибули на місце ДТП, констатували, що у Незнайку не було з собою водійського посвідчення, а відповідно до умов його договору страховки, враховуючи відсутність водійських прав при настанні страхового випадку, ніяких страхових виплат йому не передбачалось. Емоції запального коротунчика взяли верх і друге з трьох бажань він застосував для того, щоб побажати зникнення усіх правоохоронних органів та страхових компаній Сонячного Міста. Незнайко змахнув чарівною паличкою і в один момент – всі правоохоронні органи та страхові компанії Сонячного Міста зникли, неначе їх ніколи і не було.

Через деякий час бажання Незнайки спричинило досить жахливі наслідки для Сонячного Міста. Відсутність правоохоронних органів стала дуже гарним стимулом для поширення безладу та зростання рівня злочинності у місті. За досить короткий час одне з найбільш економічно-розвинутих та інвестиційно-привабливих міст перетворилося у Місто Гріхів, жити в якому стало більш, ніж небезпечно, та яке почали масово покидати більшість коротунчиків, шукаючи щастя за його межами. Кнопочка не витримала усіх цих подій і прийняла єдине правильне рішення – покинете це місто, а заодно і Незнайку, який був головним винуватцем у всьому тому, що сталося з Сонячним Містом. Морально зломлений та пригнічений Незнайко бажав зараз лише одного – якнайшвидше повернутися до рідного Квіткового Міста і ніколи більше не згадувати про усі ті події, що сталися у Сонячному Місті. Коротунчик загадав своє бажання, змахнув чарівною палицею, проте вона не подіяла, а його бажання не здійснилось. Незнайко спробував ще раз, але все залишилося без змін – він так і продовжував стояти наодинці у Місті Гріхів на ганку свого будинку під проливним дощем із чарівною паличкою у руці. Незнайку потрібно було якомога скоріше вигадати, як власними силами покинути це місто. І у коротунчика виник геніальний план.

Чарівна паличка є досить цінним та рідкісним артефактом. Якщо вона перестала створювати чари, а отже – взагалі стала не потрібною, чому б її не здати у місцевий ломбард та виручити з цього кошти!? Враховуючи економічну кризу у місті, ломбарди це мабуть єдине, що розвивається, і їх кількість зростає як кількість грибів після дощу. Незнайко побіг до найближчого ломбарду і яке було здивування коротунчика, коли він помітив, що у ломбарді працює його знайомий з міста Котигорошкина – велосипедист-мандрівник Циркуль. Циркуль завжди мав неперевершену підприємницьку хватку та іноді здавалося, що цей коротунчик здатен заробити гроші за будь-яких умов і обставин. Звичайно, він впізнав Незнайку та був дуже радий його бачити.

– Що привело тебе до мого ломбарду? – спитав Циркуль.

– У мене є справжня чарівна паличка, яка може здійснити будь-яке бажання, яке збувається рівно через добу після того, як його забажати. На жаль, зараз перевірити дійсність моїх слів неможливо, проте я гарантую, що завтра рівно у цей час будь-яке твоє бажання обов'язково здійсниться! – відповів Незнайко.

– Незнайко, ми не перший день знайомі і я добре розумію, що тобі зараз дуже необхідні гроші, а те, що ти мені пропонуєш, не більше ніж звичайна дерев'яна паличка. Дивлячись на твою валізу і на те, як ти поспішаєш, можу зробити висновок, що ти маєш намір якнайшвидше покинути Сонячне Місто. Чи я не правий, тільки чесно!? – запитав у Незнайка Циркуль.

– Так, ти все зрозумів абсолютно правильно, – позіхнув Незнайко, – мені дійсно потрібно покинути місто і мені не вистачає тридцяти СОЛів (**SOL**, офіційна грошова одиниця Сонячного Міста). Проте ця паличка дійсно чарівна і обіцяю, що ти неодмінно у цьому переконаєшся. Так що, обміняєш її на **30** СОЛів?

– Незнайко, Незнайко. Взагалі, у будь-якому іншому випадку я б не здійснював подібний обмін, тим паче, враховуючи те, що у тебе відсутні необхідні документи. Проте, як старому знайомому, зроблю виняток і придбаю в тебе цю паличку за **30** СОЛів. Можливо, твоя паличка і справді чарівна! – відповів Циркуль.

Циркуль віддав радісному Незнайку кошти в обмін на чарівну паличку і насамкінець додав:

– Як ти міг спостерігати, у Сонячному Місті нині спостерігається досить стрімка інфляція та щомиті СОЛ все більше знецінюється. У касах придбання білетів на потяг навряд чи приймуть цю валюту, тому раджу тобі звернутися до Тюбика.

– До Тюбика? Він же звичайний художник! – спитав здивований Незнайко.

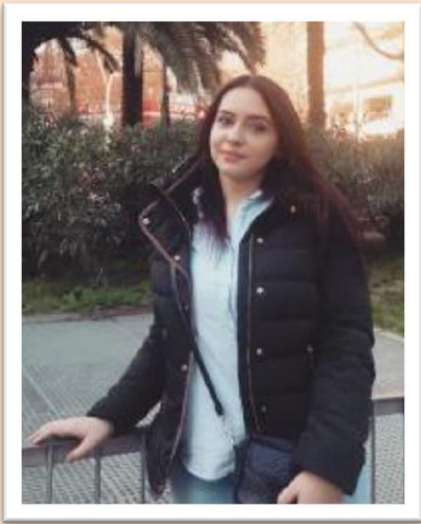
– На одному лише живописі та малюнках багато грошей не заробиш. Це лише як прикриття, насправді Тюбик заробляє діяльністю валютного трейдера. Проте якщо чесно та простіше кажучи – звичайний міняйла валют. Звернешся до нього, гарантую, він здійснить обмін твоїх СОЛів на ФЛЬОРи (**FLEUR**, офіційна грошова одиниця Квіtkового Міста) за найкращим можливим курсом на даний момент. Ти зможеш знайти Тюбика як раз біля Центрального залізничного вокзалу Сонячного міста. Це, якщо можна так сказати, офіційне місце його роботи! – посміхаючись відповів Циркуль на питання Незнайка.

Коротунчик подякував Циркулю та попрямував до вокзалу, який знаходився всього в 10-ти хвилинах пішки від ломбарду. Циркуль не обдурив Незнайка, коротунчик дійсно біля входу до центрального вокзалу зустрів Тюбика, який обміняв його загальні **100** СОЛів на **5** ФЛЬОРів. **1** ФЛЬОР за **20** СОЛів на той момент був дійсно найкращим запропонованим курсом, а Незнайку і було потрібно всього **5** ФЛЬОРів, оскільки саме стільки коштував білет до Квіtkового Міста. Незнайко купив білет і вже через годину сидів у потягу, який от-от мав відправитися до Квіtkового Міста. Коротунчик сидів у своєму купе і як ніколи жалкував не про те, що сталося з ним сам, а у який жах він своїми чарами перетворив процвітаюче Сонячне Місто. Як би було можливо, він повернув усе назад, щоб Сонячне Місто перестало бути Містом Гріхів, а усі його жителі знову стали щасливими. Вперше бажання Незнайка було насправді щирим, безкорисливим і настільки сильним, що незважаючи на те, що він втратив чарівну паличку, її чари все ж таки подіяли і повернули Сонячне Місто у той стан, в якому воно перебувало до приїзду Незнайка і Кнопочки. Проте, нажаль, потяг у якому сидів коротунчик відправився до Квіtkового Міста раніше, ніж подіяли чари, і Незнайко так про це і не дізнався.

Коли Незнайко приїхав до Квіtkового Міста і вийшов з потягу, яким було його здивування, коли він зустрів Кнопочку, яка чекала саме на нього. І в один момент коротунчик зрозумів, що йому не була потрібна ніяка чарівна паличка, ніяка подорож до Сонячного Міста, ніякий автомобіль, а лише вона та її пробачення!

Тож мораль казки така, що перш ніж розпоряджатися власними бажаннями, як і фінансовими коштами, потрібно дуже добре подумати і визначити, як твої рішення відносно них вплинуть не тільки на тебе самого, а і на твоє оточення!

Олена Кандиба

*Студентка 4-го курсу
Спеціальність «Фінанси, банківська справа та
страхування»
Чорноморський національний університет
імені Петра Могили, м. Миколаїв*

СКАЗКА О МОЛОДЦЕ ВЛАДИМИРЕ

Однажды в далёкой стране,
Средь леса и вод океанских,
Жил-был молодец – горе в семье,
Попадался в проделках он часто.

Никого и слушать не хотел,
Делал все, на что был столь готов,
А потом он внезапно «запел»,
Осознав всех ошибок итог.

Но начнём мы весь, по порядку,
Сей рассказ излагать, от нуля.
Как неумный парнишка Володя
Взял кредит, так сказать, для себя.

Было место в мальской деревушке,
Что манило все тех, кто был рад
Получить горстку денежек в сумку
На древнину, яство, маскарад.

Это место все банком прозвали,
Годовые не столь велики,
Но опасность оно представляло,
Лишь для тех, кто на деньги падки.

Вот от скуки Володя отправился,
Так сказать посмотреть, поглядеть.
«Мало денег в кармашке осталось,
Надо брать, не смогу что ль кредит
одолеть.»

«Здравствуй, барыня. Как поживаете?
Вот вам паспорт, держите. Нет-нет.
Вы мне сразу же тут отпечатайте
Миллион старорусских монет.»

Госпожа очень ровно, серьезно,
Едва глазом моргнув, говорит:
«Вы, мужчина, сначала присядьте
И извольте сю мысль повторить».

«Как же, дамочка, что не понять?
Под малые проценты и без залога,
Хотел бы немного финансов урвать,
Да на длительный срок, без умысла плохого.»

А знаете ль вы, молодая персона,
На что денег прошу, в вашем доме святом?
На развитие бизнеса, не столько и много,
Всё верну в отведенный вами сей срок».

«Ведь увы, вы поймите, не велю угодить
В вашей просьбе такой благородной.
Документов лишь малость вам донести,
Лишь две справки и код понародный».

По прошествии дня и легких процедур,
Владимир пустился путем богача.
Раздавая великие пачки купюр,
Во все стороны, так смешно хохоча.

Шло время, Володя и горя не знал,
Тратил деньги, и жил припевая,
А проценты то капали, банк всё считал,
Что, ловушка не так уж простая?

Просто кто уж не знал, что Володя –
глупыш,
И на чтение он не мастак был, однако.
Договор изучать – слишком дурная вещь,
Когда глаз затуманен благим достатком.

Но пришел час платиться с долгами ему,
Вовка понял, что босый и голый к тому,
Что потратил все займы на пищу и пойло,
И расплатой ему будет место в аду.

Стал Володька сотрудничать с местом,
Выносить из хатины отчину свою,
А ломбард как пролот повсеместно
Стал кормушкой, ну что? Здесь уж выгода
только ему.

А Володя не знал где податься,
Как триклятый кредит отплатить,
Стал в другие он банки стучаться,
Рефинанс чтоб могли проводить.

Оббивая все двери ль пороги,
Вовка отлуп отовсюд получал,
И в отчаяньи, на полдороги,
Он решил свою жизнь оборвать.

Но, к великосчастливому случаю,
На дороге он повстречал
Новострой, с огромными буквами:
«Приходи, мы дадим тебе в займ»

Вовка клюнул на сию уловку,
Взял кредит, жизнь не учит никак.
Распрощался он с банком, отмучался,
Но увы, исход всё же печальный, вот так.
Снова в долге погряз наш Володя,
Ни работы, ни денег, как так!?
Вот коллекторы в двери стучатся,
А идеи не приходят никак.

Стал бежать юный молодец, долго,
Далеко, за края, за моря,
Не сдержал он великого долга,
Что ж поделать, такая судьба.

А мораль сей басни одно лишь гласит
Какого б тебе не было в жизни,
Осторожно ведись на великий кредит.

